

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2014 r.

sprawy **P. K.**

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 8 listopada 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 15 lipca 2013 r.

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego P. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia 15 lipca 2013 r.:

1. uznał P.K. za winnego tego, że w listopadzie 2006 r. i pod koniec 2006 r. - dokładnych dat nie ustalono, w T., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkim odstępie czasu w podobny sposób obiecując P. M. sprowadzenie z Francji samochodu Peugeot 406 i R. K. sprowadzenie z Francji samochodu marki Mercedes, pobrał od P. M. zaliczkę w kwocie 8 500 zł, a od R. K. 10 400 zł i nie podjął jakichkolwiek działań zmierzających do sprowadzenia obiecanych samochodów - tym samym, doprowadził wyżej wymienionych do pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia ich mieniem tj.,

ciągu przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

2. uznał P. K. za winnego tego, że w październiku 2010 r. - dokładnych dat nie ustalono w T., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkim odstępie czasu, w podobny sposób, obiecując A. D. sprowadzenie dla niego z Francji części do samochodu ciężarowego Iveco oraz samochodu ciężarowego Iveco, zaś W. D. sprowadzenie dla niego z Francji samochodu ciężarowego Iveco pobrał od A. D. zaliczkę w kwocie 6 000 zł, zaś od W. D. zaliczkę w kwocie 4 000 zł i nie podjął jakichkolwiek działań zmierzających do sprowadzenia tychże części oraz pojazdów tym samym doprowadził w/w pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia ich mieniem, przy czym działał w warunkach art. 64 § 1 k.k. opisanych w wyroku, tj. ciągu przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
3. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu w punktach 1 i 2 kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia wyrządzonych szkód.

Wyrok ten w całości, co do winy i kary, zaskarżył obrońca oskarżonego zarzucając m.in. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w sytuacji, gdy z treści sentencji wyroku Sąd I instancji wynika, iż sąd nie przypisał oskarżonemu ani znamienia wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych, ani wyzyskania błędu tych osób, ani też wyzyskania niezdolności tych osób do należytego pojmowania przedsiębranego działania, które to znamiona stanowią niezbędny element przestępstwa oszustwa. Nadto obrońca podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę orzeczenia sądu I

instancji i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów ewentualnie przyjęcie, iż oskarżony działał w warunkach czynu ciągłego, o którym mowa w art. 12 k.k. i wymierzenie oskarżonemu jednej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania bądź uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w P., po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 8 listopada 2013 r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Od powyższego wyroku Sądu odwoławczego, kasację na korzyść skazanego P. K. wniósł jego obrońca z wyboru. Zarzucił on mającą wpływ na treść wyroku rażącą obrazę art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. polegającą na nienależytej kontroli odwoławczej i utrzymaniu w mocy wyroku I instancji, wydanego z rażącym naruszeniem art. 286 § 1 k.k. polegającym na niewłaściwym zastosowaniu art. 286 § 1 kk poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 286 § 1 kk w sytuacji, gdy w treści sentencji wyroku Sąd I instancji nie przypisał oskarżonemu ani znamienia wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych, ani wyzyskania błędu tych osób, ani wyzyskania niezdolności tych osób do należytego pojmowania przedsiębranego działania, które to znamiona stanowią niezbędny element przestępstwa oszustwa, o którym mowa w art. 286 § 1 k.k., które to naruszenie miało niewątpliwie wpływ na treść wyroku, gdyż doprowadziło do przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w sytuacji, gdy przypisane mu jednocześnie w treści wyroku zachowanie nie podpada pod normę zrębowo wystawioną w art. 286 § 1 k.k. Powołując się na powyższe, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania ewentualnie o uniewinnienie P. K. od zarzucanego mu czynu.

Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego P. K. jest oczywiście bezzasadna, z uwagi jednak na złożony przez obrońcę wniosek o sporządzenie

uzasadnienia postanowienia, Sąd Najwyższy zgodnie z treścią art. 535 § 3 k.p.k. ustosunkuje się do zarzutu podniesionego w kasacji.

Przed wszystkim zauważyć należy, że zarzut kasacji był już wcześniej podniesiony jako jeden z zarzutów apelacji i Sąd Okręgowy odniósł się do niego szczegółowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 7-12) i Sąd Najwyższy w pełni zgadza się z tym stanowiskiem.

Analizując opis czynów przypisanych skazanemu P. K. nie można zgodzić się z zarzutem autora kasacji, iż Sąd I instancji nie przypisał mu ani znamienia wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych, ani wyzyskania błędu tych osób ani też wyzyskania niezdolności tych osób do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Wprawdzie w opisie tych czynów faktycznie nie powtórzono żadnego z ustawowych określeń znamion przestępstwa oszustwa, jednak opis ten w pełni zawiera te znamiona.

Przypomnieć należy, za Sądem odwoławczym, że z treści art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. nie wynika, ażeby w opisie czynu należało używać słów ustawy, określających poszczególne znamiona przestępstwa. Chodzi natomiast o to, aby ten opis odpowiadał znaczeniu wszystkich znamion ustawowych konkretnego przestępstwa. Przy opisie czynu należy posłużyć się takimi sformułowaniami, które w sposób nie budzący wątpliwości odpowiadają treści poszczególnych znamion przypisanego sprawcy czynu zabronionego. Sąd I instancji przyjął, iż P. K. dopuścił się zarzucanych przestępstw w ten sposób, że obiecując sprowadzenie samochodu (bądź części), nie podjął jakichkolwiek działań zmierzających do sprowadzenia tychże samochodów (czy też części), a więc użył sformułowań, które są niczym innym, jak właśnie opisem znamienia wprowadzenia w błąd. Nie podjęcie żadnych czynności zmierzających do realizacji obiecanego świadczenia to wprowadzenie kontrahenta w błąd, tym bardziej, że obietnica spełnienia świadczenia została złożona po to, ażeby uzyskać zaliczkę.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.

